

РЕШЕНИЕ

№ 4341

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4115** по описа за **2020** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по повод касационна жалба на ТД на НАП срещу решение на СРС, постановено по нах дело № 4854/2017 г., с което е отменено като незаконосъобразно НП № F286809/15.02.2017 г., издадено от заместник директор на ТД на НАП. С отмененото наказателно постановление, по отношение на [фирма] е била наложена имуществена санкция в размер на 40544,30 лева за нарушения по чл. 86, ал. 2 във вр. чл. 86, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗДДС. В касационната жалба се развиват оплаквания за незаконосъобразност на съдебното решение, иска се отмяната му и да се постанови друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

В приложен по делото отговор, ответник по касационната жалба оспорва основателността ѝ. В същия отговор се поддържа становище да се остави в сила обжалваното решение на СРС. Сочи се практика на АССГ по идентичен случай.

Представителят на СГП предлага да се отмени решението на СРС, поради основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, в рамките на наведените от жалбоподателя касационни основания и предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима, като подадена от лице, относно Решение, с което се засягат правата му. Разгледана по същество

жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

С касираното решение Софийски районен съд, е отменил наказателно постановление № F286809/15.02.2017 г., издадено от заместник директор на ТД на НАП. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал както гласни, така и писмени доказателства и ги е приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице, е извършило вмененото му с АУАН и обжалваното НП нарушение.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно разпоредбата на чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Постановено е от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, произнесено по повод акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл. 220 от АПК, касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която фактическа обстановка настоящата инстанция споделя изцяло, поради което не намира за необходимо да я преповтаря.

Правилни са изводите, че в обжалваното НП са посочени 11 продажби извършени в период м. 08. 2015 – м. 02. 2016 г. Не е спорно, че за всяка от тези продажби, ДДС не е включен за данъчния период за месеца, за който е издадена фактура, а е включен за следващ календарен месец. В НП са включени 11 продажби, като фактите за допуснато/извършено нарушение са идентични, така както ги възпроизвежда АНО. За всяко от 11-те нарушения се сочи, кога е следвало да се подаде справка декларация, но не се установява, кога нарушението е извършено. Не се отрича и това, че справките са подавани, за съответната продажба със закъснение, но няма продажба, за която да не е подадена справка.

В хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на чл. 42, т. 3 и 4 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН: в акта за установяване на административно нарушение не е посочена датата на нарушението, липсва яснота при описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, като тези пороци са възпроизведени в наказателното постановление. Доводите на СРС, че отсъствието на датата на нарушението е съществено процесуално нарушение, попадащо в разрез с императивна норма на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 42, т. 3 от ЗАНН урежда като реквизити на АУАН посочването на датата и мястото на извършване на нарушението. В съответствие с чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН тези изисквания към формата са важими и по отношение на НП, което се издава въз основа на съставения АУАН. Неспазването им е съществено процесуално нарушение и основание за отмяна на НП в хипотезите, в които обективно е довело до засягане правото на защита на нарушителя в административно-наказателното производство.

Касаторът е санкциониран за нарушение на чл. 86, ал. 2 във вр. с чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС, затова че декларираните продажби пред НАП и начисленият данък се различават от реално извършените за периода по 11 доставки, като е начислило

данъка по тях със закъснение.

Съгласно чл. 86, ал. 2 ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период; 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

Правилата за възникване на изискуемост на данъка са разписани в чл. 25 от ЗДДС. Основният въпрос е кога е възникнала изискуемостта на данъка по четирите фактури за СМР, издадени от дружеството през периода м. 08. 2015 – м. 02. 2016 г. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. В случая процесните фактури са данъчни документи, обективиращи извършването на услуги – строително-монтажни работи. Никъде в АУАН и НП не се сочи кога услугите са извършени.

Липсата на пълно, точно и ясно описание на нарушението пряко рефлектира върху правото на защита на нарушителя и пречатства съдебната проверката за материална законосъобразност на наказателното постановление.

Отделно от горното, съдът намира, че с налагането на една обща санкция за твърдени единадесет отделни административни нарушения, административнонаказващият орган е допуснал нарушение на чл. 18 от ЗАНН, който не допуска кумулиране на административни наказания, т. е. определяне на една обща санкция, а в НП се изброяват единадесет нарушения, всяко от които може да ангажира административно наказателната отговорност на наказваното лице. Всяко от тези нарушения фиксира определен времеви период, т.е. нарушенията, предмет на НП не се субсумират от едно деяние, а от различни деяния, макар и подведени под една и съща санкционна разпоредба. В случая, обаче, наказващият орган е приел, че се касае за едно нарушение, за което с издаденото НП е наложена една имуществена санкция. Правилни са доводите на СРС, че по никакъв начин не е ясно, защо е определен такъв размер на санкцията. Едва в касационната жалба се излагат съображения, как е определяна имуществената санкция като размер, което на отделно основание не може да санира пороците, допуснати в НП от АНО. Като е квалифицирал нарушението като едно и е наложил едно наказание, наказващият орган е нарушил императивното правило на чл. 18 от ЗАНН.

Изложеното до тук налага да се приеме, че обжалваното пред касационната инстанция решение на районния съд е валидно и допустимо. При постановяването му не се констатира нарушение нито на материални, нито на процесуалния закон. Товва налага същото да бъде оставено в сила.

По тези съображения, XX касационен състав на АССГ,
РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС, НО/122, постановено по нах дело № 4854/2017 г.
Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.

